

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 489/2017
22.02.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Драгана Скока и Јасминке Станојевић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући по захтеву АА из ..., поднетом преко пуномоћника Анђелке Радосављевић Милинковић, адвоката из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда I-6 Уп 110/16 од 13.10.2017. године, уз учешће Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, као противне странке, у предмету понављања судског поступка, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.02.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА, УКИДА СЕ** решење Управног суда I-6 Уп 110/16 од 13.10.2017. године и предмет враћа истом суду на поновно одлучивање.

Образложење

Побијаним решењем одбачена је тужба АА из ... за понављање судског поступка правноснажно окончаног пресудом Управног суда I-2 У 11118/12 од 14.02.2013. године, којом је одбијена њена тужба, поднета против решења Министарства финансија Републике Србије, Управе царина 08 број 112-01-1/240-12 од 24.07.2012. године, којим је усвојен њен приговор и поништено је решење директора Управе царина број 148-III-116-02-40/16/10 од 22.11.2010. године, којим је тужиља оглашена кривом за учињену тежу повреду службене дужности "злоупотреба службеног положаја или прекорачења овлашћења" и изречена јој је дисциплинска мера престанка радног односа. Истим решењем тужиља је оглашена кривом и за учињену тежу повреду службене дужности "фалсификовање или уништење службене исправе, књиге или списка, односно употреба или овера фалсификоване службене исправе, књиге или списка, као да су истинити, или подношење лажног обрачуна, односно довођења у заблуду надлежног органа да треба извршити незакониту или неправилну исплату" и изречена јој је дисциплинска мера престанка радног односа.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења, поднетом због повреде закона, других прописа или општег акта и повреде правила поступка која је могла да буде од утицаја на решавање ствари, подносилац истиче да побијана одлука нема ваљаних разлога о одлучним чињеницама, а дати разлози су потпуно нејасни и у знатној мери противречни. Указује на то, да се рок за понављање поступка неспорно има рачунати од момента када је странка стекла могућност, односно од тог тренутка је она неспорно

сазнала за чињенице из Извештаја Трећег основног јавног тужилаштва у Београду Кт бр. 5082/10 од 22.07.2016. године. Тек пријемом тог извештаја и записника са комисије она је сазнала да у датом кривичном поступку није окривљена, већ је саслушана као сведок, као и то, да је тужбу за понављање поступка поднела у законском субјективном и објективном року од пет година. Сматра да овај субјективни рок неспорно мора да се рачуна од 30.07.2016. године и да је у питању неправилно утврђење рока, због чега одбацивањем тужбе правна ваљаност судске одлуке није испитана из угла нових, накнадно насталих, односно накнадно сазнатих разлога за понављање, а чиме је повређен закон на њену штету. Предлаже да суд захтев уважи, укине или преиначи побијано решење и обавезе супротну страну да јој надокнади трошкове за састав захтева у износу од 16.500,00 динара, као и таксе по таксеној тарифи.

Противна странка, у одговору на захтев, предлаже да суд исти одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева у смислу одредбе члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Према разлозима образложења побијаног решења, Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву, јер је тужила пресуду суда од 14.02.2013. године, донету у поступку чије понављање тражи, примила преко пуномоћника дана 17.06.2013. године, а тужбу за понављање тог поступка је поднела дана 22.08.2016. године, због чега је тужба неблаговремена, јер је поднета по протеку рока од 30 дана од дана достављања одлуке суда.

Оцењујући законитост побијаног решења, Врховни касациони суд налази да су основани наводи захтева којима се указује на то, да је због одбацивања тужбе, као неблаговремене, у конкретном случају Управни суд пропустио да испита да ли постоје услови за понављање наведеног правноснажно окончаног спора пред Управним судом. Тужила је, наиме, тужбом за понављање поступка тражила понављање судског поступка окончаног пресудом Управног суда од 14.02.2013. године са разлога прописаних одредбом члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, којом је прописано да ће се поступак завршен правноснажном пресудом или решењем суда поновити по тужби странке ако странка сазна за нове чињенице, или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе, на основу којих би спор био повољније решен за њу, да су те чињенице, односно докази, били изнети или употребљени у ранијем судском поступку. Тужила је уз тужбу поднела извештај Трећег основног јавног тужилаштва у Београду Кт. бр. 5082/10 од 22.07.2016. године, за који сматра да представља нову чињеницу и валидан разлог за понављање поступка окончаног пресудом Управног суда У бр. 11118/12 од 14.02.2013. године.

Како наведени извештај Трећег основног јавног тужилаштва у Београду од 22.07.2016. године очигледно представља акт који је настао после доношења пресуде Управног суда од 14.02.2013. године, чије се понављање тражи тужбом за понављање поступка, погрешно је, по налажењу Врховног касационог суда, Управни суд у конкретном случају применио одредбу члана 57. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да, ако је странка сазнала за разлог понављања поступка пре него

што је поступак пред судом завршен, а тај разлог није могла употребити у току поступка, понављање се може тражити у року од 30 дана од дана достављања одлуке суда. Како је акт за који тужила сматра да представља нову чињеницу и валидан разлог за понављање поступка настао после окончања поступка окончаног пресудом Управног суда од 14.02.2013. године и после уручења те пресуде тужили (17.06.2013. године), побијано решење Управног суда I-6 Уп 110/16 од 13.10.2017. године је донето уз погрешну примену одредбе члана 57. став 2. Закона о управним споровима, чиме је учињена битна повреда одредаба поступка из те законске одредбе и тиме повређен закон на штету подносиоца захтева.

У поновном поступку Управни суд ће да испита постојање услова из одредбе члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима за понављање пресуде Управног суда од 14.02.2013. године, пошто претходно испита благовременост поднете тужбе у складу са одредбом члана 57. став 1. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, сагласно цитираним прописима, Врховни касациони суд је нашао да је побијаним решењем повређен закон на штету подносиоца захтева, па је на основу одредбе члана 55. став 3. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде и предмет вратио Управном суду, који је дужан да расправи питања на која му је указано овом пресудом.

О захтеву за накнаду трошкова суд није посебно одлучивао, имајући у виду да поступак није окончан.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 22.02.2018. године, Узп 489/2017

Записничар
Весна Мраковић,с.р.

Председник већа – судија
Мирјана Ивић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић